

Kapitola 8. Kulturní premisy a pravda

Předcházející část: Kapitola 7. Co je skutečné?

KAPITOLA 8

Kulturní premisy a pravda

Úvod

Individuální i kolektivní rozhodnutí o tom, co je „reálné“ nebo „pravda“ a tím „důležité“ dominuje na všech úrovních společnosti a podmiňuje zvyky, morálku a etiku, jakož i politiku a zákony. Definuje povinnosti, svobody a odpovědnost, možnosti a alternativní volby. Tyto víry v převažující kultuře zdomácní a vedou k očekávanému chování jako psaná a nepsaná pravidla chování, které reflektují rozsáhlé extrémní hodnotové systémy. Vliv kulturních mýtů často dokonce definuje vztahy obyvatelstva, jakož i struktury a funkce vlády. Lidská mysl předpokládá, že společný systém víry je důkazem pravdy, ale historie je plná zjevných ukázek opačných příkladů (např. *Extraordinary Popular Delusions*, Mackay). Před několika staletími každý věřil, že se Slunce otáčí kolem Země a že Země je placatá. Tyto příklady pouze prokazují, že veškeré informace jsou pravděpodobné a nejsou absolutní, protože dokonce i „zákony“ vědy se neustále mění (např. nyní existuje pouze osm planet místo devíti, od srpna 2006).

Základy vlády a společnosti odrážejí širokou variabilitu mezi realitou založenou na altruistických systémech víry, které mají za následek benevolentní vlády, nebo naopak, vlády, které jsou utlačující a vykořisťující. V historii byly dominantní kultury založeny na síle dobývání a bojovnosti a byly řízeny podle rozmarů vládce. V těch dnech, stejně jako nyní, byla náboženství ustanovena a byla vymáhána mečem a politickými spojenectvími panovníků. V každé kultuře vznikla nutnost definovat vztah mezi vladařem a lidem, jakož i mezi náboženstvím a státem, a definovat parametry autority. Střet poslušnosti často vznikl mezi státem a náboženstvím, a neschopnost opětovně vyřešit konflikty často vyústila v nedozírné následky, například exkomunikace, popravy nebo upálení na hranici. Inkvizice (úroveň 35) byla extrémním příkladem konfliktu, kterým totalitní teokracie způsobila extrémní útlak, jenž přinesl následnou nedůvěru církevní autoritě. To se konkrétně projevuje v Ústavě Spojených států, která poskytuje svobodu *od* vládou vynuceného náboženství, ale také zaručuje svobodu *pro* náboženství. Význam náboženství ve zřízení vlády Spojených států nemůže být přehlížen (Gingrich, 2006), protože bylo historicky velmi účelné od poutníků zakladatelů (Pilgrim) získat náboženskou svobodu a volnost projevu, což je tedy podstatou samotné demokracie, jak je uvedeno v ústavě. Argumentování pokračuje dnes tím, co to znamená „ustanovit“ náboženství nebo „zakázat“ jeho svobodné vyjádření.

Politická struktura tedy odráží organizaci a projevy systémů víry, které jsou odhaleny jako pravé sídlo síly. Vláda je jen formální depozitář idejí ve struktuře zákonů s cílem usnadnit pomocí zákonů koncepci do konkrétní aplikace. Nicméně

skutečným zdrojem moci a autority je víra občanů v údajné pravdy základních předpokladů. Tak je vláda mechanismus, který přeměňuje realitu nelineární pravdy nebo iluzí a falše do pragmatického, praktického výrazu v lineární oblasti.

Formy a projevy politiky představují destilaci morálních, duchovních a náboženských předpokladů a jejich uplatnění v praxi prostřednictvím zákonů v každodenním životě. Tak neexistuje žádný možný způsob, jak se vyhnout univerzálním lidským požadavkům na rozlišování mezi „dobrem a zlem“; dokonce i extrémní obrazoborec nebo zločinec se řídí tímto primárním rozlišováním. Kodexy správného a nesprávného chování jsou nedotknutelné v kriminálních gangech stejně jako v živočišné říši. Dokonce i antimoralista je paradoxně chycen v dichotomii dělat etiku a morálku „špatně“ (např. „politicky nekorektní“).

Jak historie výstižně ukázala, zpracování konceptů politických dialogů je často vášnivé do té míry, že miliony lidí zemřou v zápalu boje. Politické šílenství plodí násilí, fanatismus a extrémní systémy víry, přičemž uctívání státu se stane samotným náboženstvím, jak ilustruje uctívání předsedy Mao, Kim Čong-ila, Ajatolláha, Adolfa Hitlera a mnoha dalších v historii, stejně jako v dnešním světě. Patologickým symptomem fašistické totality je vojenský parádní krok na kalibrační úrovni 90. (Poznámka: současná íránská vojenská exhibice). Zatímco takové společnosti mohou ještě naoko sloužit Bohu nebo náboženství, masové demonstrace jsou skutečně pořádané pro maligní mesiášský narcismus vůdce, který nahrazuje Boha, v jehož přítomnosti zástupy otevřeně plakaly pod záplavou emocí a bázně.

Jak již bylo uvedeno výše, Ústava a základní struktura vlády Spojených států byly vytvořeny teisty nebo deisty, kteří nebyli vyloženě politicky náboženští. Tak Božství získalo formální uznání jako jediný zdroj rovnosti a svobody („common law“), aniž by se stanovilo prvenství nějakého zvláštního náboženství, které by mohlo vést k vytvoření teokracie.

Dalším zdrojem práva na vyjádření či projev náboženství jako kulturní a sociální reality je základním dictum „svoboda projevu“. V některých rozhodnutích soudy toto dictum rozšířily a svoboda projevu se začala vztahovat i na chování nebo fyzické jednání, které jsou pak považovány za „symbolickou řeč“. Je ironií, že tato extrémní liberálnost není poskytnuta svobodě projevu při zmínce slova „Bůh“ na veřejných místech. Jde opět o paradox, jelikož všichni vysokí veřejní činitelé, včetně prezidenta a soudce Nejvyššího soudu, po staletí tradičně přísahali při nástupu do úřadu s rukou na Bibli.

Souběh (juxtapozice) těchto rozdílných rozhodnutí zpochybňuje praktickou normativní suverenitu politického žargonu a deviantní rétoriku kvůli předpokládaným odměnám z politického zisku.

K takovému narušení došlo v důsledku úmyslné manipulace s interpretacemi, kdy se lidé dohadují o liteře zákona, ale zároveň zcela zřejmě porušují ducha zákona a záměr, který je zcela pochopitelný každému integrovanému člověku, jehož nevinnosti nebyla naprogramována postoj. Člověk by mohl naivně předpokládat, že vysoké soudnictví by se mělo povznést nad chytlavé memes nebo přechodnou popularitu

relativistických ideologií, které kalibrují na pouhé úrovni 160. Když lidé krčí rameny nad uznáním důležitosti sociálních a politických omylů, člověk by se mohl zeptat: „Chtěli byste, aby vás operoval chirurg, který kalibruje na úrovni 160? „Nebo automechanika, nebo svého právního zástupce?

Historici si všimli, že demokracie zřídka trvají více než několik století, a končí ze stejných důvodů, které je iniciovaly, jak poukázal Sokrates. Zastával názor, že integrita by pravděpodobně nepřevážila, dokud by si hlasování mas přidávalo další a další výhody do té míry, až nakonec ztratí svou svobodu. Za zmínku stojí, jak bylo dříve uvedeno, že v současné době přibližně osmdesát pět procent světové populace kalibruje pod 200 (ve Spojených státech to je přibližně padesát pět procent), což znamená významnou těsnou hranici bezpečnosti.

Sociální projevy duchovní reality jako úrovně vědomí byly rozsáhle zdokumentovány v předchozích dílech (např. *Pravda versus klam*, kapitola 9). Moderní člověk je hluboce ovlivňován médii, jejichž prezentace zdánlivé pravdy zahrnuje i extrémní lži, kterým je pak dána publicita, jako by měly stejnou integrovanou platnost. Vzhledem ke svému významu bude toto téma probráno ve větší míře v další kapitole. Protože mysl je skutečně neschopná rozpoznat vnímání od podstaty nebo pravdy od lži (jak je detailně probráno v *Pravda vs. klam*, oddíl 1), běžný předpoklad naivní mysli je, že pravda je určena popularitou a obecnou dohodou. To znamená, že mysl hledá potvrzení a spolehlivé informace.

V tomto ohledu je třeba poznamenat, že *Encyclopedia Britannica* kalibruje na úrovni 465, zatímco padesát procent informací na Internetu (stejně jako padesát procent blogů) kalibruje pod kritickou úrovní 200. Tudiž dokonce i integrované hledání pravdy vede k dezinformacím. Celkové procento chyb v *Britannice* je jen asi pět procent. Není překvapivé, že *Britannica* má již dlouho zavedené přísné požadavky.

To, že sdělovací prostředky obsahují klamný materiál, je důsledkem iluze vytvořené působivým sloganem „fér a vyvážený“. Důsledkem je, samozřejmě podle relativismu, že prý lež má stejnou hodnotu jako pravda, což je poněkud absurdní předpoklad nejen na nominální hodnotě. Jako příklad můžeme vzít, že Země je plochá, a jako férový a vyvážený kladný názor, že země je kulatá. Toto může být dále rozpracováno klamným meme: „Každá záležitost má dvě strany.“ (Toto kalibruje jako lež a byl to skutečný komentář veřejného činitele přistiženého při činu na videu při krádeži peněz a ukrytých do plechovky v suterénu jeho domu.)

Sociální validace má tedy malou hodnotu při snaze rozeznat pravdu. Dokonce i základní náboženské texty vykazují mimořádně široký rozptyl úrovní pravdy v různých verších, z nichž některé mohou kalibrovat tak nízko, až na úrovni 70 (viz Kapitola 16 , *Pravda vs. klam*), stejně tak jako některé populární systémy víry (viz kapitola 17). Cynicky bylo řečeno, že politické, ekonomické a společenské pravdy více závisí na ceně ropy, než na jakémkoliv ověřitelném měřítku platnosti. Záměr těžit ropu ve Spojených státech vyvolal intenzivní boj mezi ideologiemi, kde problematyczny environmentalismus zablokoval provádění veškerých nových vrtů nebo výstavbu jakýchkoliv nových ropných rafinerií. To má za následek vyhazování obrovského množství peněz do těch regionů světa, které jsou nejhlasitěji nenávislné vůči Americe. Tento posun moci umožňuje teroristům, aby se stali ještě

více agresivní, což zvyšuje celkové napětí při střetu civilizací mezi islámským triumfalismem a tradičními hodnotami západní civilizace.

Zda jsou kulturní trendy nebo systémy víry aktuálně integrované, závisí na mnoha faktorech, a to jak záměru a kontextu, tak i na samotném obsahu. To se projevuje tím, že pravda je často překroucená a je využívána jako nástroj, který paradoxně podporuje lež. Touto kuriózní manipulací je pak prokazatelný fakt interpretován takovým způsobem, že vypadá jako podpůrný důkaz svého pravého opaku a pak je použit k podpoře falešného obvinění (např. „strašení“ klamem). Zlá vůle je často přestrojená za předstíranou nevinost.

Na rozdíl od překrucování pravdy kvůli utajovaným záměrům zahrnuje otevřená poctivost kontext i obsah. To je základem pro situační etiku, která uznává, že to, zda je akt třeba posuzovat jako správný nebo špatný, do značné míry závisí na kontextu, včetně přispívajících okolností, a co je důležitější: na záměru. Příkladem je každodenní používání důkazů a svědectví v soudních síních, kdy se u kriminálních případů hledá motiv, a také federální zákony na ochranu občanů v dobách války.

Ačkoli společná víra je přesvědčivá, není to určující pravda. Jak bude poukázáno později, v politických manipulacích hrají média velkou roli. Hrozba mediálního útoku je nyní používána k zastrašení řízeným útokem „blogů“ sestaveným z dobře profesionálních zlovolných lží (tj. blogger vydírání). Pod praporem „svobody projevu“ a šířením prostřednictvím internetu získaly nenávislné zlomyslné webové stránky půdu a usnadnily úpadek západní civilizace.

Nezávislost na sociálním programování

Ochranná opatření proti programování společností jsou (1) emoční odstup, kdy jsou všechny informace vnímány jako prozatímní, (2) uvědomit si, že běžná mysl není schopná rozeznat vnímání od podstaty, a (3) vědět, že vlk se často skrývá v rouše beránčím. Tyto pochybnosti víry jsou praktickou aplikací základního výroku: „nosit svět jako volný oděv.“ „Být na světě, ale nebýt ze světa“ je způsob pozornosti, který přesto stále dovoluje spontánní interakce a fungování ve společnosti.

Aby se vyhnuli zachycení ve světě, mnoho duchovně vyrovnaných lidí využije ústupu, a někteří z nich se dokonce světa zřeknou a vstoupí do náboženské komunity. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že pravé odříkání je vlastně vnitřní postoj a disciplína, kde není popírán vnější vzhled, ale závislosti a přitažlivost ega k jeho vlastním projekcím. Tradičně byl sabat dnem rozjímání a odtržení od běžné činnosti, přičemž prvořadou důležitostí pro ducha z hlediska dlouhodobé perspektivy mělo formální uznání, oddanost a odstoupení od světských záležitostí a finančních problémů, jako je obchodování.

Do jaké míry a v jakém stylu si někdo přeje pokračovat a účastnit se záležitostí ve světě je důsledkem jeho převládající úrovně vědomí a celkového duchovního záměru, jakož i stupně oddanosti. Svět nabízí maximální příležitost pro duchovní růst a motivaci, kterou lze charakterizovat jako získávání duchovních zásluh a odčinění účinků dřívějších negativních rozhodnutí a jejich duchovních důsledků.

Tradiční cesta vedla skrz humanitární úsilí a nezištnou službu (karma jóga). Závažné katastrofy často vyvolávají významné vnitřní duchovní uvědomění, kdy soucit a altruismus se skutečně projevují na všech úrovních společnosti, a dokonce i v samotné vládě. Takže pod tím, co se zdá být společenský nános cynismu, materialismu, nebo senzacechtivosti, ještě sídlí velmi aktivní a vlivné srdce lidstva.

Navzdory všem kritikům a odpůrcům, jak bylo zmíněno dříve, je Amerika nejvelkorysejší ze všech národů světa, a její humanistická, filantropická podpora je mnohokrát větší, než jakékoliv jiné země. Toto úsilí je výsledkem jednotlivců (osmdesáti devíti procent domácností v Americe) a humanitárních organizací, korporátní Ameriky a filantropů, včetně neziskových organizací, církví a podobně (*Philanthropic Research, 2006*).

Tato jedinečná kvalita společnosti ve Spojených státech byla zaznamenána již v roce 1835 od Alexise de Tocqueville v jeho slavné knize *Demokracie in America*. Všimněte si také, že Spojené státy znovu vybudovaly válkou zničenou Evropu po druhé světové válce a ještě v současné době platí dvacet sedm procent celkových nákladů Spojených národů.

Naopak země, které jsou nejvíce virulentně nepřátelské ke Spojeným státům, dávají jen málo nebo dokonce vůbec nic chudým nebo opuštěným regionům světa, navzdory jejich enormním ropným ziskům a nahromaděnému bohatství. Naštěstí velkorysost, benevolence a filantropie nejsou běžně označeny nebo vnímány jako „duchovní“ hodnoty, neboť by patrně také byly cílem útoků radikálních sekularistů, kteří by mohli namítnout, že humanitární programy federální vlády nezákonně podporují náboženské a duchovní praktiky.

Moudrost versus popularita

Vláda je výraz ideologie spojený s politickými systémy, které se velmi liší, od extrémních, divokých, utlačujících, totalitních režimů k monarchiím benigních vládců, kteří přinesli mír a prosperitu. (Následující text je přetištěn pro pohodlí z knihy *Pravda vs. klam*).

Politické systémy

Benevolentní vládce 500

Oligarchie 450

Demokracie / Republika 410

Irokézský národ 399

Koalice 345

Socialismus 305

Monarchie 200

Feudální zřízení 145-200

Kmenové zřízení 200

Teokracie 175

Kolektivismus 175

Komunismus 160

Diktatura 135

Fašismus 125

Anarchie 100

Jak můžeme vidět, nejvíce prospěšné vlády vyplývají od benevolentního vladaře, jako byly vlády odpovědné za staletí míru a prosperity ve starověké Číně, kde sociální dohody a spolupráce byly důsledkem respektu k integrované moudrosti. Vedení oligarchickou radou je také založené na spoléhání se na osvědčené moudrosti, jak to bylo praktikováno u amerických Indiánů, jakož i u jiných kmenů po staletí. Irokézský národ sloužil jako model pro demokracii a výrazně ovlivnil základní strukturu vlády Spojených států. Prezidentský kabinet je analogický k oligarchické radě. (Stávající kabinet Spojených států kalibruje na úrovni 455.)

Jak již bylo uvedeno, navzdory populistickým kritikům, hodnota solidních plodů moudrosti vedla k tomu, že Spojené státy jsou nejvíce dobročinné ze všech národů díky štědrosti občanů Spojených států, amerických firem, vlády a velkých nadací. (Buffett, Carnegie, Gates, Ford, Rockefeller a další nadace darovaly víc než zbytek členských zemí Organizace spojených národů dohromady.)

Společnost Spojených států kolektivně kalibruje na úrovni 421 (listopad 2007). Narozdíl od populistických kritiků (např. Hollywood), kteří kolektivně kalibrují na úrovni 190. (Nejnovějším filmový festival Sundance kalibruje na úrovni 165). A tak zatímco populismus apeluje na narcismus, nikdo nechce chirurga, účetního, právníka nebo dokonce i řidiče autobusu, kteří kalibrují na úrovni 190. Je zajímavé, že zatímco úroveň vědomí v Americe je 421, Singapur, který vznikl z oligarchie, kalibruje na úrovni 440, a zločin tam téměř neexistuje.

Uplatňování základních principů moudrosti vyžaduje sebedisciplínu, osobní integritu, tvrdou práci, respektování sebe a druhých, a často sebeobětování, což znamená odložení bezprostředního uspokojení pro dlouhodobé cíle (dále jen „protestantská etika“).

Nejvíce destruktivní vládní představitelé byli diktátoři, jejichž vliv na jejich země byl devastující. Tato popularita odráží inflaci hodnot v důsledku masové hysterie a propagace kultu osobnosti. Tak kolektivistický režim Mao Ce-tunga kalibroval na úrovni 175 a vyústil ve smrt hladem třiceti miliónů rolníků. Čína nyní se nyní zvedla na úroveň 385 a kupodivu představuje výhodu ustanovením pragmatických zásad podnikatelské činnosti (paradoxně, jak dokládá Sam Walton).

To potvrzuje starý výrok, že cesta k úspěchu je napodobit a ne závidět nebo žárlivě démonizovat.

Protiopatření ke kulturním iluzím

Studie západní civilizace ukazuje, že její celková úroveň vědomí je v současné době na ústupu z důvodů, které uvedl stručně papež Benedict (relativismus, islámská agrese a „kulturní džihád“ viz Burton a Stewart, 2007). Pokles je výsledkem sociálních a intelektuálních vlivů prostřednictvím médií, akademické obce a politiky z nižších úrovní vědomí, které byly mocně financovány ze zdrojů, které kalibrují pod kritickou úrovní vědomí 200 („obchodníci s mocí /power brokers/“). Čistým výsledkem je progresivní dominance narcismu, který narostl jako „progresivní“ „svoboda projevu“, nebo „lidská práva“ a apeluje na egocentrismus. Tím pádem ani formální vzdělání už není zárukou proti do očí bijícím hrubým lžím a neintegritě.

Nejpraktičtější protiopatření jsou:

1. Duchovní soulad s pravdou (což usnadňuje příznivý posun v chemii mozku).
2. Intelektuální sofistikovanost přes obeznámenost s *Velkými knihami západního světa*.
3. Povědomí o Mapě vědomí.
4. Pokrok ve vlastní úrovni vědomí a následné praktikování ověřených duchovních nauk a principů rozlišování.

Limity moudrosti a platné sociální pravdy

Ačkoli integrita a kolektivní inteligence podporuje štěstí a přežití, nejsou zárukou vševědoucnosti nebo imunity před omylem a vadami. Lidstvo je celkově na evoluční cestě a život na zemi není nebeská říše. Vnitřní hodnota lidského života na zemi je, že poskytuje maximální příležitost pro duchovní růst prostřednictvím svobody vůle v rozhodnutích a volbách.

Tak lidský život představuje maximální příležitost pro transcendenci negativních rysů a získání pozitivních hodnot. Přijetí lidského omezení, individuálního i kolektivního, umožňuje toleranci, odpuštění, soucit a nikoli odsouzení.

Lidský pokrok je evoluční, a proto plný chyb a omylů, které jsou nevyhnutelné. Jedinou skutečnou tragédií je zestárnout, ale nezmodřet.

Následující část: [Kapitola 9. Víra](#)